కాలని తెప్ప

1982

రాజేష్ నోట్లో నీళ్ళూరాయి... రెండు బొట్లు జారి ప్యాంట్‌మీద పడ్డాయి.... అప్రయత్నంగానే కారు స్లోచేశాడు.

ఎదురుగా ఈత చాపొకటి చుట్టి, దాన్ని నెత్తిమీద పెట్టుకుని - నడుంకి పిల్లాడ్ని కట్టుకుని - ఒక రొమ్ము వాడి నోటికప్పగించి - రెండుచేతుల్తో చకచకా ఈతాకుల చాపనల్లుతూ - నిర్విచారంగా నడిచివస్తోంది లచ్చి.

పిటపిట లాడుతున్న తెల్లటిబళ్ళూ.... తైల సంస్కారం లేకున్నా వంకీలు తిరిగి ఓ వింత సోయగాల్నిస్తోన్న జుత్తూ.... ఓహ్... బిచ్చగాళ్ళలో కూడా ఇంత అందమైన మనుషులుంటారా... ఆలోచిస్తూ... ఆశ్చర్యపోతున్నాడు రాజేష్.

తను చూసిన బ్లూ ఫిల్మ్‌లూ, - ఫారిన్ నుంచి తెప్పించుకుని తను రోజూ దొంగతనంగా చూసే ఆడవాళ్ళ నగ్న చిత్రాల అల్బమ్స్.... అన్నీ కళ్ళముందు మెదిలాయి. క్షణం గడిచిపోతే కళ్ళ ముందున్న కమనీయ దృశ్యం కరిగిపోయేలా వుంది. ఏదో వంకతో ఆగి - తనివి తీరా ఆ సౌందర్య రాశిని చూస్తే...

ఒక జెర్క్ ఇచ్చి కారు ఆగిపోయింది.

" ఏమైందండీ ?" అంటూ కళ్ళు తెరిచింది - అంతవరకూ అతడి భుజమ్మీదానుకుని నిద్రపోతూన్న అతడి అర్ధాంగి విమల.

"కారు ట్రబులిచ్చింది."

"ఇప్పుడెలా ?" విసుగ్గా అడిగింది.

"అసలు మిమ్మల్ని ముందే ఒకసారి కారు సర్వీసింగ్‌కి ఇవ్వమన్నాను. విన్నారా? అసలే ఇది ఇంటీరియర్ రూట్. కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా కనీసం చెట్లయినాలేవు కూర్చోవడానికి - ఇంత ఉక్కబోస్తూంటే ఈ కార్లో ఎలా కూర్చునేదీ?"

" నన్నేం చేయమంటావ్ విమలా ? ఆ వెధవ డ్రైవర్ గాడు కారు కండిషన్లోనే వుందన్నాడు. అయినా వుత్తినే ఎందుకలా గాభరా పెడ్తావ్ ? పెద్ద ట్రబులేమీ వుండక పోవచ్చు ! ఎవరైనా కాస్త ముందుకు తోస్తే నడుస్తుందేమో చూద్దాం."

కార్లో గాలి ఆడక - ఆమె ఒళ్ళో నిద్రిస్తోన్న బాబు కేర్ మన్నాడు ! మిల్క్ ఫీడర్ వాడి నోటి కందించింది.

"ఏయ్, ఇలారా" తన కారుదాటి వెళ్ళి పోతూన్న లచ్చిని వెనక్కి పిలిచాడు రాజేష్.

"ఏంది దొరా !" అంటూ వచ్చి నించుంది లచ్చి.

"నీ పేరు....?"

చెప్పింది.

"చూడు లచ్చీ, మా కారు పాడయింది. కదలడం లేదు. కాస్త తోస్తావా...?"

నోరు ఆమెతో మాట్లాడ్తోంది... కళ్ళు ఆమె అంగాంగాల్నీ పరిశీలిస్తున్నాయి.

"అదేం బాగ్గెం దొరా ! తోత్తా !" అంటూ ముందుకు వచ్చింది. తన గుండెల కంటుకుని పాలు తాగుతోన్న పసివాణ్ణి చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

అంతే !

ఆచ్ఛాదన లేని ఆమె అందం అతడి కళ్ళకు మిరుమిట్లు గొల్పింది. తీయటిషాక్ శరీరమంతా జరజరా పాకింది. నరాలు జివ్వుమన్నాయి. రాజేష్ కళ్ళప్పగించి అలాగే

చూస్తూండిపోయాడు. విమల ముఖం చిటపటలాడిస్తూ కళ్ళు తిప్పుకుంది. వాళ్ళ మనోభావాలు చదవడం రాని లచ్చి మాత్రం కళ్ళ ముందే తీరిగ్గా రవికను దగ్గరకు లాక్కుని ముడేసుకుంది.

రాజేష్ అప్పటికి తేరుకుని: "విమలా నువ్వుకూడా దిగి, ఒక చెయ్యి వెయ్యి పాపం! ఒకత్తీ ఎలా తోస్తుంది ?" ఆజ్ఞాపించాడు. విమల కార్లోవుంటే రియర్ వ్యూలోంచి లచ్చి అందాల్ని చూడటం పడదుమరి!

రుసరుసలాడ్తూ కిందకి దిగింది విమల.

"నా సంటోణ్ని యాడ పడుకోబెట్టను దొరా, కింద పడుకోబెడ్దామంటే...యాడా ఓ సెట్టయినా లేదు - ఓ పక్క ఎండేమో మండిపోతున్నాది - కారు బాగయ్యేదాకా కార్లో పడుకోబెట్టనేటి ?" లచ్చి అడుగుతోంది.

ఒక నిమిషం, విమల - ముందుసీట్లో పడుకుని పాలు తాగుతూన్న తన పిల్లాడి వేపూ - లచ్చి చేతుల్లోవున్న ఆమెకొడుకు వంకా మార్చి మార్చి చూసింది. లచ్చి కొడుకు వొంటిమీద అక్కడక్కడా గజ్జి! కంపరమెత్తింది. ఒద్దంటే కారు తోయ కుండా వెళ్ళిపోతుందేమో?

రెండు నిముషాలాలోచించి 'సరే' అంటూ డిక్కీలోంచి కారు తుడిచే పాడు గాటి గుడ్డనొకటి తెచ్చి, దాన్ని వెనుక సీట్లో పరిచి, దాన్లో లచ్చికొడుకుని పడుకోబెట్టమన్నట్టు సైగచేసింది.

కార్లో తన కొడుకుని పడుకోబెట్టాక - వాణ్ణి చూసి మహా సంబరపడిపోతూ - 'ఇయాల సంటోడు కార్లో మారాజుకి మల్లే ఎంత దర్జాగా పడుకున్నాడో - మావతో సెప్పాల' - అనుకుంటూ మురిసి పోయింది లచ్చి.

"ఏయ్ లచ్చీ ! ఎంత సేపూ అక్కడ - త్వరగా రా" పిలిచింది విమల, కారు వెనుక నుంచి -

లచ్చి వెళ్ళింది కారు తోయడానికి ! చీరని బిగించి - గోచీకట్టింది! తెల్లటి తొడలు బయటపడ్డాయి. విమలకి ఒళ్ళుమండింది.

లచ్చిని తన దగ్గరికి రమ్మని పిలిచి, రాజేష్‌కు వినబడకుండా అంది విమల: 'ఆ గోచీ ఎందుకూ ? గోచీ లేకుండా నేను తోయట్లేదా? అయినా సిగ్గూ లజ్జా లేకుండా, రవికను తీసేసి మగాళ్ళందరి ముందూ పాలిస్తూ రోడ్డుమీద నడవడమే మిటి అసహ్యంగా ? ఎక్కడైనా ఒకచోట కాసేపు కూర్చుని పాలివ్వకూడదూ?"

'రోడ్డుమీద ఎల్తూ పాలీకూడదా ? అదేమైనా సెయ్యకూడని పనేటి సాటు మాటుగా యిటానికి ? అయినా ఓ సోటే పాలిత్తూ కూసుంటే - పనులెట్టా జరుగుతాయి? తను ఇల్లిల్లూ తిరిగి బువ్వెట్టా అడుక్కుంటుంది ? ఏటో - ఈ పెద్దోల్ల బతుకులూ - యీల్ల యవ్వారాలూ సిత్రంగుంటయ్....' అనుకుంది.

"ఇదిగో చూడూ - రవికని ముడేసుకున్నావ్ బాగానే వుందిగానీ - ఆ పైట నెందుకలా నడుంకి అడ్డంగా కట్టుకుంటావ్ ? అది వుందెందుకూ ? దాన్ని తీసి -

ఏదీ ఇలా నాలా కప్పుకో !"

లచ్చికి నవ్వొచ్చింది.

"ఏం ఎందుకలా నవ్వుతావ్ ?" ముఖం చిట్లించింది విమల.

"కాకపోతే యేంటి దొర్సానీ - యాడాది కొక్క కోక తెత్తాడు మా మావ - దాన్ని రెండుగా సింపుకుని నేనోటీ - ఆడి సెల్లెలోటీ సుట్టుకుంటాం..." నవ్వుతూనే చెప్తోంది లచ్చి.

"సరి సరి ! నీకు తోడు,నీలాంటి వాళ్ళు ఇంకానా ? హారిబుల్!" గొణుక్కుంది విమల.

"ఏదో తవరు సెప్తున్నారని తవరికోసం ఇప్పుడు యేసుకుంటుండాను సూడండీ" అంటూ నడుంకి దోపుకున్న చీర కొంగు లాగి, దాన్ని తీసి గుండెలమీద కప్పుకోవడానికి విఫల ప్రయత్నం చేసింది.

జానెడు కూడా లేని ఆ కొంగు, ఎటూ చాలక, ఏ అందాన్నీ కప్పి పుచ్చలేక పోయింది!

ఇక చేసేదిలేక దాన్ని ఎప్పట్లానే బొడ్డుదగ్గర మళ్ళీ దోపి: "చమించడమ్మా - ఈ సీర సాల్దు ! తమరిది పాతసీర ఓటిత్తే తవరు సెప్పినట్టే కట్టుకంటాను!" అంది లచ్చి ఆశగా.

"నాకే పెట్టావ్ ఎసరూ ?" అనుకుంటూ, "నేను... పెళ్ళికి వెళ్తున్నాను. అన్నీ పట్టు చీరలు... ఇక్కడెక్కడివీ పాతచీరలు !" అంటూ నసిగింది.

ఇంకా ఏమ్మాట్లాడ్తే..., మళ్ళీ ఏం అడుగుతుందో అనుకుని, "ఏమండీ తొయ్యమంటారా?" అడిగింది భర్తని.

"ఊఁ" అన్నాడు రాజేష్ పరధ్యానంగా.

ఇద్దరూ కలిసి నెట్టారు. రెండడుగులు ముందుకి వెళ్ళి ఆగిపోయింది కారు.

కారు తోయడానికి లచ్చి వంగినప్పుడల్లా, ఆమె రవికలోంచి తొంగి చూస్తోన్న అందం అతణ్ణి పిచ్చివాణ్ణి చేస్తోంది.

అరుదుగా లభించే ఈ కంట్రీబ్యూటీని అనుభవించని జన్మ మియర్ వేస్ట్ - విమలని వెంటేసుకుని పెళ్ళికి వచ్చినందుకు తనను తాను తిట్టుకున్నాడు.

ఈ అందాన్ని కనీసం ఒక్కసారయినా అనుభవించి తీరాలి. ఇప్పుడెలా - ఏం చేయాలీ ? ఏదో చేయాలి ! ఏది చేసైనాసరే - ఎంత కష్టమైనా సరే ఈ రోజు లచ్చిని తన స్వంతం చేసుకోవాలి... రాజేష్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

మెరుపు లాంటి ఆలోచన తట్టింది. 'విమలని గమ్యస్థానం చేర్చి. ఒంటరిగా మళ్ళీ ఇదేకార్లో వెనక్కి వచ్చి ఒకసారి ట్రయ్ చేసి చూస్తే.... అవును... ఈ ఐడియా బావుంది.'

అతడి ముఖం వెలిగి పోయింది.

అంతే! ఎవరూ తోయకుండానే రయ్యిన కారు స్టార్టయింది.

"విమలా ! కమాన్, క్విక్! కారు బాగయింది! త్వరగా ఎక్కు, వెళ్దాం - అవతల పెళ్ళికి టైమై పోతోంది." తొందర పెట్టాడు.

కారు పాడయిందనే వంకతో - కారు బాగుచేయకుండా లచ్చినిచూస్తూ ఎన్ని గంటలు గడుపుతాడో ఖర్మ అని భయపడ్తోన్న విమలకి అతడి ప్రవర్తన ఆశ్చర్యం కల్గించింది.

తన మొగుడు ఒక్క సారిగా అంత బుద్ధిమంతుడైపోయినందుకు సంతోషమూ కల్గింది.

అందుకే క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా - వెంటనే వెళ్ళి ముందు సీట్లో కూర్చుని, తన కొడుకుని ఒళ్ళోకి తీసుకుంది.

లచ్చివెళ్ళి - వెనుక సీట్లో పడుకున్న తన కొడుకుని ఎత్తుకుని వాణ్ణి తన గుండెలకు పొదివిపట్టుకుని "దండాలు దొరా !" అంటూ చేతులు జోడించింది రాజేష్‌ని చూస్తూ.

రాజేష్ మాట్లాడకుండా విలాసంగా సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"జాగర్తగా ఎల్లండమ్మా ! ముమ్ముందు రోడ్డసలే బాగోలేదు" చెప్పింది లచ్చి.

లచ్చితో యిక మాట్లాడాలనిపించలేదు విమలకి, "ఏమిటండీ యింకా ఆలస్యం! అవతల పెళ్ళికి టైమైపోతుంటేనూ..." రాజేష్‌ని తొందరపెట్టింది.

రాజేష్ కారు ముందుకు పోనిచ్చాడు - వెనుక సీట్లో అంతదాకా లచ్చి కొడుకు పడుకున్న కారు తుడిచేగుడ్డని ఓ కాగితంతో పట్టి పైకి తీసి కిటికీలోంచి బయటకి విసిరి కొట్టింది విమల !

అది గాల్లో ఎగిరి వెళ్ళి లచ్చి ముఖాన్ని ముద్దెట్టుకుంది.

క్రమేణా లచ్చి రూపం కనుమరుగై పోయింది ! విమల గుండెలు కుదుట పడ్డాయి. రాజేష్ భుజమ్మీద సుతారంగా తల ఆనించి పడుకుంది.

రాజేష్ అదేమీ పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు. అతడి మనస్సంతా లచ్చి చుట్టే పరిభ్రమిస్తోంది. పెళ్ళి పందిట్లో విమలని దించి ఓ పదినిమిషాలు అక్కడుండి విమలకు చెప్పకుండా కారేసుకొని ఎప్పుడెప్పుడు వెనక్కివచ్చి లచ్చిని కలుసు కోవాలా అని అతని మనసు వేగిరపడ్తోంది.

రోడ్డు పక్కనే వున్న రాయిని చూసాడు. ఇంకా పది కిలోమీటర్లుంది. పది నిమి షాల్లో వెళ్లొచ్చు.... అక్కడో పది నిమిషాలు.... తిరిగిరావడానికి మరో పది నిమిషాలు వెరసి అరగంట... కాదూ కూడదంటే ముప్పావు గంటలో తను లచ్చిని కలుసుకోవచ్చు... అతని మనస్సు గాల్లో తేలిపోతోంది. స్పీడ్ పెంచాడు.

విమల లచ్చిని మరిచిపోలేకపోతోంది.

పాలిస్తే అందం పోతుందని మొగుడు అదే పనిగా పోరితే, పిల్లాడు పుట్టిన

నెలకే పాలు మాన్పించి - రోజా విటమినైజ్డు ఫుడ్స్ తీసుకుంటోంది ! అయినా- తను రోజు రోజుకీ తను ఎండి పోతుందే తప్ప - ఏ గుణమూ కన్పించట్లేదు.

ఏడాది పొడుగునా కొడుక్కి పాలిస్తున్నా, లేశమైనా లచ్చి అందం ఎందుకు సడలి పోలేదో, అడుక్కుతింటూ గొడ్డుకారం వేసుకుని తినే లచ్చి - అంత పుష్టిగా ఎలావుందో విమలకి అర్థం కాలేదు.

ఆమె ఆలోచనలకు అంతరాయం కల్గిస్తూ, కారు పెళ్ళివాళ్ళింటిముందు ఆగింది! విమలని అక్కడ దించి ఆమెకే సాకో చెప్పి వెనక్కి వచ్చిన రాజేష్‌కి - మూడు లీటర్ల పెట్రోల్ దండుగైందే తప్ప, ఎక్కడా లచ్చి కన్పించనే లేదు.

పెళ్ళయ్యాక మర్నాడు ఉదయం అదే కారులో తిరుగు ముఖం పట్టారు రాజేష్ దంపతులు ! తిరిగి వస్తూంటే దారంతా ఆ క్రితం రోజు జరిగిన సంఘటనే గుర్తొస్తోంది రాజేష్‌కి ! విమలకీ అలాగే వుంది!

'మళ్ళీ ఎక్కడైనా లచ్చి ఎదురైతే బావుణ్ను!' అని రాజేష్...

'ఎక్కడా కనిపించకపోతే బావుణ్ణు !' అని విమల - ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళున్నారు.

అసలు లచ్చి కన్పిస్తుందేమోనన్న ఆశతోనే - కావాలనే పెళ్ళి వాళ్ళ కార్లూ, స్కూటర్లూ తదితర వాహనాలన్నీ పోనిచ్చి, తీరిగ్గా భార్యామణితో బయల్దేరాడు రాజేష్.

మిట్ట మధ్యాహ్నం - సూర్యుడు నిప్పులు చెరుగుతున్నాడు. వడగాల్పులు కొరడాల్ని ఝళిపిస్తున్నాయి. కనుచూపు మేరలో చెట్టూ చేమా ఏమీ కన్పించట్లేదు. అప్పటికే అరగంట నుంచీ ప్రయాణం చేస్తున్నారు. వాళ్ళ ఊరు చేరుకోవాలంటే ఇంకా ఎంత లేదన్నా రెండు గంటలు పడ్తుంది.

మాటి మాటికీ ఎండిపోతోన్న పెదవుల్ని నాలుకతో తడుపుకుంటూ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు రాజేష్. ఉన్నట్టుండి కారు ఇంజన్ శబ్దంలో మార్పు వచ్చింది. ఒక ఫర్లాంగు దూరం వెళ్ళి కారు ఆగిపోయింది. ఆ క్రితం రోజు లచ్చి కోసం ఆదరా బాదరాగా వెనక్కి వస్తూ, ఆ కంకర రోడ్డుమీద రఫ్‌గా డ్రైవ్ చేసినందుకు ఫలితం అనుకున్నాడు రాజేష్.

"నేను పొద్దుటే అనుకున్నాను. ఇలాంటిదేదో మళ్ళీ జరుగుతుందనీ" అంది విమల మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పుతూ.

"చాల్లే... నోర్ముయ్ ! నేనేమైనా కావాలని చేస్తున్నానా ?" కస్సుమన్నాడు రాజేష్.

బానెట్ తీశాడు. అది తిప్పాడు. ఇది తిప్పాడు. ఏదీ తిప్పినా కారు కదలనని మొండికేస్తోంది.

"వెధవ కారు అమ్మి పారేయాలి ! మహారాణికి మల్లే అలా కార్లో దర్జాగా కూర్చోక పోతే - కాస్త దిగి - ఆ పట్టకారు అందిస్తే తప్పా?" అతడిలో అంతకంతకీ విసుగెక్కువై పోతోంది.

అంత కోపంలోనూ ఆమెకి నవ్వొచ్చింది.

"ఇకిలిస్తుంది చూడూ, ఇకిలిస్తుంది!" ఆమె నవ్వు అతడి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కించింది.

"అది కాదండీ - నిన్నా, ఈరోజూ కారు ఒక్కలాగే ట్రబులిచ్చింది కదా - నిన్న ఉన్న శాంతం, సహనం... ఈరోజు ఎక్కడికి మాయమయ్యాయా అని నవ్వొస్తోంది... తప్పా ?" అంటూ మళ్ళీ నవ్వింది.

"అసలు మీకెలా తోస్తే అలా చెయ్యడమే గానీ కాస్తయినా ఆలోచించరు ! నిన్న కారు ట్రబుల్ ఇచ్చిందని తెలుసుకదా ! కాస్త ముందే బయల్దేరితే ఏం పోయేది?- ఇప్పుడు పెళ్ళివారంతా వెళ్ళిపోయారు. మన వెనకాల ఏ వెహికిల్స్ వచ్చే అవకాశం కూడా లేదు ! కనీసం బస్సులైనా ఈ రూట్లో నడవ్వ... మనం ఎలా వెళ్ళేది ?" విమలకి పుట్టెడు దిగులు పుట్టుకొచ్చింది.

అప్పటికే రెండు గంటల నుంచి రిపేర్ చేస్తున్నాడేమో రాజేష్‌కి వొళ్ళంతా చెమట పట్టింది. దాహంతో నోరెండిపోతోంది - దానికి తోడు బాబుకూడా లేచి - రాగం అందుకున్నాడు.

"మధ్యలో వీడొకడు ! అసలే ఏం చెయ్యాలో తోచక ఛస్తుంటే, వెధవ ఏడ్పూ, వీడూను ! వాడలా గుక్కపట్టి ఏడుస్తూ వుంటే చూస్తూ కూర్చుంటావేం ? పాలు పట్టమని కూడా చెప్పాలా ?" గద్దించాడు.

విమల లేచి - అమూల్ పాడిని గ్లాస్‌లో పోసింది. వేణ్ణీళ్ళ కోసం ఫ్లాస్క్ మూత తీసి- దాంట్లో వున్న నీళ్ళు గ్లాసులోకి ఒంపింది. ఏదో గళ గళ శబ్దం. చూస్తే గ్లాసులో గాజు ముక్కలు కన్పించాయి.

"అయ్యో ! ఫ్లాస్క్ పగిలిపోయిందండీ ! ఇప్పుడెలా ?" అంటూ గ్లాసులోవున్న నీళ్ళని పారబోసింది.

బాబు రాగం ఆగే సూచనలు ఎక్కడా కన్పించడంలేదు. ఏడ్చి ఏడ్చి వాడి గొంతు బొంగురు పోయింది. ఎక్కడ వాడి గొంతెండి పోయి, ఏమై పోతాడో అనే భయం పట్టుకుంది విమలకి.

రాజేష్ చుట్టుపక్కలంతా వెదికి వచ్చాడు. ఎక్కడా నీటి చుక్కేలేదు.

ఎంత ఎత్తుకున్నా, తిప్పినా ఏం చేసినా వాడు ఏడ్పు మానడం లేదు. కార్లో కూర్చుంటే ఉక్క - బయటికి వస్తే ఎండ ! రోడ్డు పక్కన చెట్లుండటం ఎంత అవసరమో తెలిసివచ్చింది.

బాబు మరీ ఆకలయినప్పుడు....ఇహ ఏడ్వడానిక్కూడా ఓపిక లేక - పెదవులు చప్పరిస్తూ వెక్కుతున్నాడు.

ఆరు నెలల పసికందు - తల్లి సమక్షంలో ఆకలితో అలమటిస్తుంటే - తల్లిగా తనేమీ చేయలేక నిస్సహాయంగా దిక్కులు చూస్తూ వుండవలసిన సమయమే వస్తే - అంతకన్నా ఘోరం మరేం ఉంటుంది. విమల కళ్ళలో నీళ్ళు ఉబికి

వచ్చాయి. వాడికి తను పాలు మాన్పించినందుకు మొదటి సారిగా తనను తానే అసహ్యించుకుంది.

అదే క్షణంలో.... ఆపద్బాంధవిలా దర్శనమిచ్చింది లచ్చి. ఆమెని చూడగానే- అప్పటి వరకూ వున్న విసుగు చప్పున మాయమై - రాజేష్ ముఖంలో ప్రసన్నత తొంగి చూసింది.

ముందుకు వెళ్ళిపోతోందల్లా... లచ్చి విమలని చూసి గుర్తుపట్టి, వెనక్కు వచ్చి:

"ఎవరూ ? వో - తమఁరా అమ్మ గోరూ? మళ్ళా కారు పాడయిందేటీ ? అరెరె... మీసంటోడలా గుక్కపట్టి ఏడుత్తావుంటే - సూత్తూ కూసున్నారేంటీ పాలీయ కుండా...?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

విమల తల దించుకుంది.

"ఇక్కడ మొగాల్లెవల్లూ లేరు గదమ్మా సిగ్గుపట్టానికి ? ఉన్నది మీరొక్కరే గందా?"

"అది కాదు లచ్చీ !" అంటూ జరిగిందంతా చెప్పింది విమల.

"అయితే తమఁరికిప్పుడు తమఁసంటోడి పాలకోసం నీళ్ళు కావాలన్నమాట - కానీ ఇటు రెండు కోసులూ - అటు రెండు కోసుల్దాకా అసలు నీటి సుక్కయినా పుట్టదే ! ఇప్పుడెట్లా ?" లచ్చి కంఠంలో విచారం ధ్వనించింది.

ఇంతలో లచ్చి కొడుకు లేచి విమల కొడుక్కు వంతగా రాగం అందుకున్నాడు.

"ఉరె ఉరె... పాలు తాగి గంటైనా కాలేదు గందా ? అప్పుడే ఆకలవుతున్నాదా? ఎప్పుడూ పాలధ్యాసే గందా పిచ్చి సన్నాసికి!" అంటూ కారు పక్కన చతికిల బడి, రవిక ముడివిప్పి వాణ్ణి దగ్గరకు లాక్కుంది.

కుడిచేత్తో తన జోలెలో వున్న మట్టి ముంత తీసి, అందులో వున్న గంజి తాగుతూ ఎడమ చేత్తో ఆవకాయ నంజుకుంటూ - "అయినా దొర్సానీ మన పిచ్చిగానీ - ఈ ఎండలకి మన గొంతులే తడారిపోతాంటే - సంటోల్ల పేనాలెంతయ్యనీ!" చెప్పుకుపోతోంది లచ్చి.

ఏదో పెన్నిధి దొరికినవాడిలా - లచ్చి కొడుకు ఆవురావురుమని పాలు తాగుతూంటే విమల మనసు చివుక్కుమంది.

అంతలో ఆమెకి మెరుపులాంటి ఆలోచన తట్టి "లచ్చీ !" అంటూ తన కొడుకు నెత్తుకొని ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి నించుంది.

"అయ్యో - నా మతిమండా ! నేను అడిగానే గాదు ! మీ బాబుకి పాలీమంటా రేంటండీ ?" అడిగింది లచ్చి మహా బాధపడి పోతూ.

విమల అవునన్నట్టుగా తలూపింది. అంతే - లచ్చి కొడుకు స్థానంలో విమల కొడుకు పడుకోబెట్టడానికి అర క్షణం కూడా ఆలస్యం జరగలేదు.

అంతవరకూ లచ్చి రొమ్ముల్ని తడిమిన గజ్జి చేతులూ, లచ్చి వేసుకున్న మురికి

బట్టలూ, లచ్చి రొమ్ములకి లచ్చి కొడుకంటించిన చీమిడీ - ఝుమ్మని వాలుతున్న ఈగలూ... ఏవీ విమల కంటికిపుడు కన్పించడంలేదు - తన బాబు.... గొంతు తడుపుకుంటున్నాడు! పునర్జన్మ ఎత్తుతున్నాడు... అదే... అదొక్కటే కన్పిస్తోంది.

అయితే - విమల సంతోషం క్షణం కూడా నిలువలేదు - విమల కొడుకు ముఖం పక్కకి పెట్టి మళ్ళీ ఏడుపు లంకించుకున్నాడు.

ఉన్నటుండి లచ్చి - అప్పుడే ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చిందాన్లా - తన రొమ్ముల్ని పిండి చూసి: "అయ్యో - ఒక పాల సుక్కైనా రావడం లేదమ్మగారూ - పాలన్నీ ఇందాక నా సంటోడే తాగేసాడు గామాలు - మీ అబ్బాయిగోరికి పాలు రావడం లేదు. ఏం సెయ్యను సెప్పమ్మా - ఇయ్యాల ఏ పున్నాత్ముఁరాలూ గుప్పెడు మెతుకులు పెట్టింది కాదాయే ! పొద్దుణ్ణించి అన్నం తినకపోతే - పాలెట్టా వత్తాయి..." అంది.

విమల లచ్చిమాటలు విన్పించుకునే దశలోలేదు. తన బాబు... లేక లేక పుట్టిన తన బంగారు కొండ... తన కళ్ళముందే తనక్కాకుండా పోతాడేమో... భయంతో ఆమెకు ముచ్చెమటలు పడ్తున్నాయి.

విమల అవస్థ కనిపెట్టిన లచ్చి, సందేహిస్తూనే అడిగింది "అమ్మగోరూ - మీరేటీ అనుకోకపోతే - ఇంద ఈ ముంతలో నేను అడుక్కు తెచ్చుకున్న గంజివుంది! అది తీసుకుని తాగించండి."

విమల ఒకసారి ఆ గంజి వంక చూసింది. ఒకటి రెండు ఈగలు చచ్చి పడున్నాయి అందులో !

లచ్చి తాగగా మిగిలిన గంజి... అదీ ఎవర్నో ముష్టెత్తుకుని సంపాదించిన గంజి... - ముప్పైలక్షలకు యజమానురాలు తాను - ఒక ముష్టిదాన్ని ముష్టెత్తడమా ?

అహం - అవసరం... రెండింటి మధ్యా మరో పదినిమిషాల పాటు సంఘర్షణ! అవసరం జయించింది !

ఆ ముంతలో వున్న గంజిని తన దగ్గరున్న ఫ్లాస్క్ మూతలో పోసుకొని, స్పూన్‌తో ఒక్కొక్క చుక్కే వాడి గొంతులో పోసింది.

ఓ పది నిమిషాల పాటు ఆ గంజిని చివరి బొట్టుదాకా తాగీ తాగీ - ఇక తాగడానికేం లేక - అలసి సొలసి నిద్రపోయాడు విమల కొడుకు.

"నీ ఋణం తీర్చుకోలేను లచ్చీ" విమల కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి.

"ఆ - ఏవుంది లేమ్మా. ఇందులో !" అంది లచ్చి తేలిగ్గా.

ఓ పక్క రాజేష్ సీరియస్‌గా కారుతో కుస్తీ పడ్తూనే వున్నాడు.

మధ్య మధ్య అతడి మనసు లచ్చి డైవర్ట్ చేయకుండా వుండి వుంటే... అదీ పాటికి బాగయిపోయేదే!

"నేనిక వెళ్ళొస్తానమ్మగోరూ ! సీకటయి పోతుండాది !" అంటూ లేచింది లచ్చి.

"నీకు పుణ్యం వుంటుంది లచ్చీ - కారు బాగయిందాకా మాకు తోడుండు! అదెప్పుడు బాగవుతుందో - అసలు బాగవుతుందో లేదో తెలియదు ! నువ్విప్పుడు వెళ్ళిపోతే - బాబులేచి పాల కోసం మళ్ళీ ఏడిస్తే -" ఆపైన ఆమెకు మాటలు పెగల్లేదు - కంఠం పూడుకు పోయింది. విమల కళ్ళలోంచి రెండు నీటి బొట్లు టపటపా రాలాయి.

లచ్చి మనస్సు వెన్నముద్దలా కరిగి పోయింది. "అట్టాగేలేమ్మా! ఉంటాను !" అంటూ మళ్ళీ చతికిలబడింది. విమల మనస్సు కుదుటబడింది.

తర్వాత ఎప్పుడో రాత్రి ఏడు గంటల ప్రాంతాన కారు బాగయింది.

"నీ మేలు మరిచిపోలేను లచ్చీ - ఇంద ఈ పది రూపాయలు తీసుకో!" అంటూ పర్సు తెరిచింది విమల.

"డబ్బులెందుకమ్మా ! ఒద్దు! మీకిష్టమైతే మీ గుర్తుగా మీ సీరోటివ్వండి సాలు! ఓసారి నిండుగా కొంగేసుకుని సీర కట్టుకుంటే... ఎట్టాగుంటానో సూడాలని కోరిగ్గావుంది." సిగ్గుపడ్తూ అడిగింది లచ్చి.

"చీరా... ?" విమలకి తన సూట్‌కేసులో ఉన్న చీరల ఖరీదు జ్ఞాపకం వచ్చింది! ఒక్కటికూడా ఐదువందలకి తగ్గదు ! ఇవ్వడానికి మనస్సొప్పలేదు.

"నా దగ్గర నీకిప్పుడు ఇవ్వదగ్గ చీరలేమీ లేవు లచ్చీ. ఈసారి ఎప్పుడైనా ఇటువేపు వస్తే నీకోసం తప్పకుండా ఓ పాత చీర తీసుకొస్తాను - సరేనా ?" అంటూ డబ్బు పర్సులో పడేసి జిప్ లాగింది.

"విమలా, కారెక్కు ! వెళ్దాం" అన్నాడు రాజేష్.

అతడికి మందుకొట్టే సమయమైంది.

విమల కారెక్కి "వెళ్ళొస్తాం లచ్చీ - ఇక నువ్వు వెళ్ళు. ఏమండీ, ఇక వెళ్దాం పదండీ" అంటూ డోర్ వేసేసింది.

లచ్చి కంగారుగా కారు దగ్గరకు పరుగెత్తు కొని వచ్చి: "అదేంటమ్మా అలా ఎళ్ళిపోతుండారు ? మీకోసమేగందా నాకింత ఆలిసమైంది, ఈ కార్లో ఇంకో రెండు కోసులు ఎనక్కొచ్చి సిరిరాంపురంలో మా మావకాడ నన్ను దింపెల్లిపొండి. పెందరాల పోకపోతే మా మాఁవ బెంబేలెత్తి పోతాడు. లేకలేక పుట్టిన బిడ్డడేమో ఆడికి ఈడంటే ఆరోపేనం ! రాత్రి పూట మమ్మల్ని ఎక్కడికీ ఎల్లనీడు" చెప్తూనే వుంది.

విమల గుండెల్లో రాయి పడింది. "ఇప్పుడు మళ్ళీ వెనక్కా ? దీని దుంపతెగ- దీనికి కార్లో కూర్చోవాలని ఎంత షోకో !" అనుకుంది - పైకి మాత్రం:

"రెండు కోసులంటే ఎంత దూరం లచ్చీ, దగ్గరేగా! ఐనా నీకిలా నడిచివెళ్ళడం కొత్త కాదుగదా ! నీకోసం మళ్ళీ వెనక్కి వస్తే, కారు దార్లో మళ్ళీ పాడైపోతుందేమోనని భయంగా వుంది. అంతే " నసిగింది విమల.

రాజేష్ తన ధోరణిలో ఆలోచిస్తున్నాడు!

అవునూ... ఇప్పుడు వెనక్కివెళ్ళి లచ్చిని దించి వస్తే ఏమిటి లాభం ? పక్కన విమల ఉన్నంత కాలం తను లచ్చితో సరసాలాడటానికి వీలుండదు. తన శ్రమ, పెట్రోల్ వేస్ట్ తప్ప తన కొరిగేదేమీ ఉండదు.

సిరిరాంపురం ! అంటే శ్రీరాంపురం అన్నమాట ! ఓహ్ పిట్ట అడ్రస్ దొరికింది! ఈ సారి కారేసుకొని ఒంటరిగా వచ్చి - ఆపై...

మత్తెక్కించే ఆలోచనలతో వేగి పోయాడు రాజేష్.

"దొరా, నువ్వయినా సెప్పు దొరా ! నన్ను మా ఇంటికాడ దింపకపోతేమానే - నన్నొంటరిగా వొదిలి ఎల్లకండి దొరా !" లచ్చి బతిమాలుతోంది.

"అయితే మమ్మల్నిప్పుడేం చేయమంటావ్ ?" రాజేష్ ముఖం చిట్లించుకు న్నాడు.

"మీరట్టా కోపం తెచ్చుకుంటే యెట్టా దొరా? ఆ కనిపించే గుట్టల్లోంచి సీకటేల తోడేల్లొత్తాయంటారు ! అందునా నా నెప్పుడూ సీకటేల పెయినం సెయ్యలేదు బాబూ ! కావాలంటే ఈ రేత్రి అందరం కలసి యిక్కడే ఈ కార్లో కునుకుదీసి రేప్పొద్దున యెవరిదార్నాల్లం ఎల్లిపోదాం... కాదనకండి దొరా!"

కారు హెడ్‌లైట్స్ కాంతిలో లచ్చి కళ్ళు... భయంతో లేడి కళ్ళకి మల్లే బెదిరిపోతు న్నాయ్.

రాజేష్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

పోనీ లచ్చి చెప్పినట్టు - ఈ రాత్రి ఇక్కడే ఉండి, రేపు తెల్లవారి వెళ్తే.... ఊహుఁ లచ్చి అందాల్ని కళ్ళారా చూసి - ఇప్పటికే పిచ్చెక్కిపోయిన తను - లచ్చినీ, విమలనీ పక్కనే పెట్టుకుని- ఇద్దర్లో ఏ ఒక్కర్నీ పొందకుండా - ఈరాత్రి నిద్రపోగలడా అసలు ? ఇంపాసిబుల్ !

తనకు ఉన్న ఫళాన ఇప్పుడు మందు కావాలి - అంతకన్నా ఒక ఆడది కావాలి తనలోని ఈ కోరికలవేడి చల్లారకముందే తనిల్లు చేరుకోవాలి. అందినట్టే అంది... అందకుండా పోయిన లచ్చిని తలుచుకుంటూ - ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తను అందు కోబోయే లచ్చి సౌందర్యాన్ని గుర్తుకు తెచ్చు కుంటూ.... అందుబాటులో ఎవరుంటే వాళ్ళతో... ఎవరూ దొరక్కపోతే.... క... నీ...స...ం తన భార్య విమలతో... తనీ రాత్రి గడపాలి.

రాజేష్ పిడికిలి బిగిసుకొంది. విమల చేయి అతడిచేతిలో పచ్చడయిపోతోంది.

"సారీ లచ్చీ ! ఏమీ అనుకోకు ! అవతల నాకర్జంటు పనులున్నాయి! అయినా నువ్వు భయపడాల్సిన పనేం లేదు - మీ మాఁవకి నువ్వంటే ప్రాణం అన్నావ్‌గా - ఈ పాటికి నిన్ను వెదుక్కుంటూ వాడు బయల్దేరే వుంటాడు. ఇంద, ఇది తీసుకో!" అంటూ ఓ పది రూపాయల కాగితం ఆమె చేతిలో కుక్కి, చెయ్యి'నొక్కి' స్టార్ట్ చేశాడు.

కారు కదిలింది - అక్కడ అంతరాత్రి, ఆ నిర్జన ప్రదేశంలో ఆ తల్లీ బిడ్డల్ని అలా

నిర్దాక్షిణ్యంగా వదిలి.

లచ్చి గుండెలు అవిసిపోయాయి. వంగి చీకట్లో దేనికోసమో తడిమింది.

మరుక్షణం కారు వెనుక అద్దాలు భళ్ళుమన్నాయి !

స్టీరింగ్ వశం తప్పింది. కీచుమంటూ వెళ్ళి రోడ్డు పక్కనే వున్న గొయ్యిలో ఇరుక్కు పోయింది కారు.

లచ్చి వెనక్కి చూడకుండా పెద్ద పెద్ద అడుగులు వేసుకుంటూ చీకట్లో - నిర్భయంగా శ్రీరాంపూర్ దారి పట్టింది.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

ఆంధ్రజ్యోతి , వార పత్రిక, తేదీ: 12-2-1982.

అంకితం

శ్రీమతి వి.కె. భారతి M.A.,M.Ed.
హైదరాబాద్.

ముద్దుగా.... మురిపెంగా... లాలనగా... గారాంగా- ఆమె సన్నిధిలో గడిచిపోయిన గతం... ఓ మధుర స్మృతి!

'నన్నగ వీచే చల్లగాలికీ కనులుమూసినా నీవాయే'... పాట - ఆమె నోట వింటూంటే... అలసిన మనసు సేద తీరి - హాయిగా నిద్దరోతుంది!

స్నేహితురాలు **వి.కె. భారతి** కి...

ప్రేమతో....

1-11-2005